
MARIJIKIN

OGRAČEK

VERSKO-VZGOJNI LIST
ZA NAŠO MLADINO.

December 8

1934

Štev. 12.

MARIJIKIN OGRAČEK

VERSKO - VZGOJNI LIST ZA NAŠO MLADINO.

Izhaja vsaki mesec 8.

Vrežlje ga na čast Deteti in Mladenki Marijiki: Klekl Jožef, vp. pleb. v Črensovcih. Cena: 4 Din letno. Pošila se samo z Marijinom listom skupno in je za inozemstvo brezplačen.

Rešitev vgānk.

I.

Rešitev vganke oktoberske številke se glasi:

Za rešitev naše mladine je potrebna molitev.

Te vganke toti nišče ne rešo pravilno, ali zato dobi mladina na god Prečiste Device Marije, 8. dec. edno sveto mešo, naj jo čuva v čistosti najčistejša Mladenka Marijika.

II.

Rešitev vgank novemberskoga snopiča je eta:

1.) *Sveto leto, sveti bodl.*

2.) *Urednik naj oprosi naročnike, da vsaki ešče ednoga novoga pridobi.*

Pravilno nišče ne rešo, samo približno Litrop Štefan, Renkovci 82. pa Hajdinjak Alojz i Martin z Odranec. Obečan kalendar njim zato damo, naj si pridejo samo po njega.

Zdaj pa te na delo naročniki!

Vsaki ešče ednoga novoga naročnika naj pridobi, pa nas bo takši šereg, ka se nas te roglati hūdobec tak zboji, ka na dno pekla odleti.

Stric zdaj čakajo jako potrplivo, a z velikim vūpanjom, ka njlm bodete naročniki pisali; — kaj pisali? Ka njlm bodete naznanlli: Stari stric, ne ednoga, dva noviva naročnika sam dobo. Pa ka te ml vsi tak pisali. Če to bo, te do Stric ešče ednok mlajši, kak so zdaj.

Pošta.

Jerebic Jožef. Beltinci 161. Najlepša hvala tebi, Jožek, i vsem številnim naročnikom za srčne pozdrave ob mojoj 60 letnici. Bog vam naj bo plačnik za lūbezen, Marijin plašč naj vas čuva, ka ostanete vsikdar na pravoj poti. Zavolo slaboga vremena ste te ne mogli priti. Ti pridi ednok esi, ka si tisto reč pogučimo. — Litrop Štefan. Renkovci 82. Stariše mora mladina prositi, ka njoj voščijo mladinski list, ka bar teliko spoznajo, ka je dūša dece vredna 4 Din. na leto. Vnogi stariš niti toga ne zastopi. — Po svetinjico lejko prideš gđakoli.

MARIJIKIN OGRAČEK

Namen Marijikinoga Ogračka je: 1. po zgledi Marijikine mladosti vzgojiti našo mladino na tolažbo Srci Jezušovomi i 2. z čistimi dohodki podpirati sirotišnico Deteta Marijike v Turnišči.

Moja zahvala.

Predraga mladina! V novemberskom snopiči si štela reči preč. g. dekana, Jerič Ivana, z šterimi so se spomnili moje 60 letnice. V tom spomini trdijo, da sem nazlūk svoje starosti mladi postao, i začeo z Marijikinim Ogračekom zbirati okoli sebe mladino.

Draga dečica! Dragi mladenci! Drage mladenke! Cvet i vüpanje našega naroda, odkrito priznam, da sem z božov pomočjov vam ednaki, mladi sem postao. Ločimo se samo v teli; moje je starejše od vašega. Stric so vsikdar starejši, kak njihovi mlajši, a duša njim je pa tak mlada, kak je vaša. To dobroto je najmre Bog dao vsem, ki ga ljubijo, da so v duši vsikdar mladi i vsikdar mlajši, če ga ljubijo. Lübezen do Boga je mladost duše. Bog pa da to lübezen, če jo što žele, jo prosi i se bori proti smrti. Smrt je smrtni greh. Ki v njega privoli, postane v duši stari mrtvec, čeravno ma v teli komaj par let.

Naj sam vam spodoben dečica i vi meni, naj ljubimo vsi Boga, to je naj nemamo na duši smrtnoga greha, ne kak deca, ne kak mladenci i mladenke i ne kak odrašeni moški i ženske, zato sam začeo, ar sam vido predosta mrtvih duš pri mladom teli, zato sam začeo izdavati list za mladino, list za dečico i odraščeno mladino. Za dečico, da ostane vsikdar nedužna i v nedužnosti prežive svoj najlepši stan v mladosti kak dečko i dekla, za odraščeno mladino, da je vodi i vtrdjava na poti viherov, ka jih strast ne podere, nego ostane nevražena; — če bi jo pa že podrla, da stane na novo življenje, popravi zablode i se znova pomladi v duši, kak njej je telo mlado.

V te namen sem začeo izdavati Marijikin Ograček i ga še izdajam. Marijina mladost nam je plašč, ki nas vse čuva pri tom deli, draga mladina, šteroj je list namenjen. Marijinu mladost je tak lepa, tak čista, tak ljublena, tak bogata, tak vesela, da niedno dete, nieden dečko, niedna dekla ne more mimo nje, ne da bi se pri njej ne bi olepšali v duši. Zato se drage vole

mudim pri tebi, draga mladina, naj ti samo pomagam do zmage po Mariji. Delo, štero sem na sebe vzel, naj diči Marijo mladenko, tebe, mladina, pa reši. To je moja hvala za srčen pozdrav g. dekana i vse mladine, štera se me je pri 60 letnici spominjala. Vsem povrni Marijika to lubezen z veseljom nad čistostjov i pobožnostjov, šterivi jakosti naj v punoj meri preplavita našo mladino.

Mladenci, mladenke
Stric stari je že,
pa vendar na vganke
ma misli te le:
„Vgoniti bi mogli
gda duša živé?
gda v svojo starosti
li mladost cveté?
Vgoniti pa morte
na sebi to reč . . .

* * *

Pa gda jo vgonite,
— te Strica ne več.

Klekl Jožef,
duhovnik, vrednik.

Ne pij.

So narodje, šteri lejko z veseljom razglašajo med svet: mammo trezno mladino. Naš mali slovenski narod te dobre lastnosti nema. Slovenski narod je vdan pijači i njegova mladina tudi ne trezna. To se samo poprek pravi. Tudi mi mammo trezne ludi i trezno mladino, a poprek povedano je naš narod z svojov mladinov vred vdan pijači, vdan opojnim pijačam. Z drugimi rečmi povedano, mammo dosta pijancov i mammo tudi pijano mladino. Istina, ka je v Slov. krajini v tom pogledi precí bolše, kak prek Müre. A gornja trditev se pa nje tudi tiče v popolnoj meri. Mammo pijance i mammo pijano mladino.

Naj to sramotno znamenje zbrišemo z našega čela, bomo v mladinskem listi razplavalí od škodlivosti alkoholnih ali opojnih pijač. Ti pa draga mladina boš naše vrstice sprevaljala z resnim obrazom i z odločnov volov: *v mladosti se ne tekнем alkoholnih pijač.*

Škodi zdravji.

Nega zdravnika na sveti, šteri ne bi jasno povedao, da mladini tečas, dokeč je v rasti, to je do 24—25 leta alkohol

škodi. To vsi pripoznavajo. Škodi živcom i možganom. Živci so žlebovje, po šterih ide zdravje i življenje po celom teli. Če je te žleb betežasti, je zdravje, je življenje betežasto. Možgani opravljajo duhovno delo premišlavanja, prevdaranja, odločitve. Če so betežni, je noro ka mislim, na koj se odločim i ka doprinesem. Kraja, bitje, nečistost, morija, sovraštvo i sto drugih temnih djani so povzročili od alkohola, od vina, piva, žganice napadeni možgani. Najhujši čemer je žganica, štero Indijanci zovejo za „ognjeno vodo“. Moj Bog, kak bridko se zajočejo angelje čuvarje, gda vidijo, kak ponūjejo stariše, botrina ali drugi sovražniki mladine toj v gingavih letaj alkohol!

Naši kopi v gorica, naše trgatve i bratve, naša gostüvanja, naša proščenja i druga spodobna zbirališča naroda so ne drugo kak smrtna postela za treznost i poštenost mladine. Gde najdete ljubitele mladine, ki bi njej branili piti, ki bi jo čuvali od vražjih škraplov, od alkohola? Vrag po alkoholi dobi v svoje škrample največ mladine. I gda jo dobi, dela ž njov ka šče, napela je na grehe, na štere je šče. Zato pa mammo tak strašno pokvarjeno mladino, ka jočemo nad njov. Zato njej je pa Bog zadnji i greh prvi. Zato se njej mrzi molitev i zľubi grdi guč pa nočna tepešija. Moj Bog, moj dober Bog, kak preveč te žali naša mladina zavolo pila opojnih pijač. Stavi jo na toj poti. Blagoslovi naše vrstice, ka njej postane alkohol odüren, treznost pa vabliva, ľublena. Dobro detece Marijika, prosi za našo mladino, da bo trezna po tvojem zgledi.

Ka daš Jezušeki mlado srce?

Božič je svetek mladine. Večni Bog je prišo na svet v božičnoj polnoči kak dete i zraseo v mladenca pod skrbnov rokov D. Marije i sv. Jožefa. Dete v jaslica je tvoja pot, mladina, je tvoja zvezda, je tvoja plača. Neskončno je čisti Jezušek. Samo z čistim srcom ga lejko nasledūješ v celoj mladosti do zrele človeče dobe. Jezušek je zvezda, štera vsikdar migla, vsikdar bleskeče, štera se v največšoj oblaci i nevihti tūdi smeje na mlado srce. Vūpaj se mladina, mladenček i deklica, vūpaj se v Jezušek-i, gda te napadnejšo viherje skūšnjav, gda de se ti burkalo nebo na valovaj strasti i de te pekeo ogenj poželivosti. En, samo en pogled na to zvezdo, na Jezušeka, i vtišan je viher skūšnjav, priveslao je v tvojo dūšo mir srca.

Delaj za Jezušeka, bogaj za Jezušeka, vojskūj se za Jezušeka, trpi za Jezušeka, veseli se njemi, razjoči se pred njim, čakaj samo njega, on je največša plača. Vekše nega. On je ve-

čen i neskončna blaženost te čaka pri njem, če boš drago dete, dragi dečko, draga dekla, če boš mila nam mladina samo za Jezušeka živela. Za Jezušeka pa samo tisti žive, ki ga pri sv. prečiščavanji gostokrat k sebi jemle samo za to, naj de njegova duša vsikdar svetejša. Pridi mladina gostokrat k Jezušeki.

Jezušek golobčke hrani . . .
 Kak so njemi vsi prijazni!
 Čistosti so krasna pelda,
 Zato je tak miło gleda . . .
 — Tebe vidi v njih mladina,
 I žele, da b' čista bila.

Mladini.

Istinska vrednost človekova.

Se šče spominjaš, Toni, gda sem ti pravo, da bi ti dosta srečnejši i zadovolnejši bio, če bi meo bole živo vero. Te si mi zatrjavao, da verješ v Boga, Vsemogočnoga, neskončnoga. Tudi verješ, da duša po smrti naprej živi i to ali v nebesaj ali v pekli. Verješ tudi, da smo pred Bogom vsi ljudje vednaki. Tü nega razlike med bogatim ali siromaškim, med vučenim ali nevučenim. Vsakši človek je bože dete i Bog je vsakšemi Oča.

Samo v tom je razlika, da so edni zaistino bole pobožni, Boga bole ljubijo, se greha bole ogiblejo, drugi si pa ne delajo dosta skrbi z Bogom. Živijo pač tak, kak prilike nanesejo i kak jim bole dopadne. V tom smo pred Bogom ne vsi vednaki. Ti prvi so bliže Bogi. So Njemi bole spodobni. Drugi pa blodijo daleč vkraj v tmici. Tej so pred Bogom menje vredni.

Da bomo pred Bogom več vredni, to i edino to je bogastvo, za štero se je vredno trüditi. Drüge reči, štere mi lüdje držimo za drage, za vredne, so bole postranskoga pomena. I denok se lüdje največ življenja trüdijo zato, da dosegnejo te postranske vrednote. Samo poglej, Toni. Kelko se dnesden mladenci pa tüdi mladenke trüdijo, da bi postanoli svetovno znani. Razni bežci se med sebov vganjajo, šteri bi hitrej bežao, šteri bi bio najhitrejši bežec na sveti. Sto i sto takših mladencov i mladenk se leta i leta vadijo, mantrajo, lečejo tak, da jim malo srce ne zastane — zato, da bi časopisi po celom sveti pisali od njih, da so najbolši bežci. I denok samo eden od njih je prvi. Dva nikdar ne. Tri drugi so pozableni gda tekma mine. Ves njihov trüd ne jim prineso drügoga, kak da so si mogoče srce pokvarili pri velkom vganjanji.

I vnogo drügh tekem bi ti lahko našteo, iz šterih se vidi, ka lüdje vse ne delajo, da bi dosegnoli čast, prvo mesto. Vej nikaj ne, če bi se poleg toga vganjali ešče na drügom mesti: za čast i slavo, štero dobijo düše na drügom sveti. Človek bi mislo, da bodo tej častiželni lüdje tüdi na drügom sveti šтели biti prvi. Tam njihova čast več ne prejde. Tam bodo vso večnost nosili korono, venec zmage. Kakšega si pač zaslüžijo. Ali čüdno; za čast i slavo drügoga sveta se vnogi takši malo ali nikaj ne brigajo. Za zemelsko slavno ime se trüdijo, da tüdi svoje življenje v nevarnost postavijo. Za večnost nikaj. Oh, de-nešnji svet, kam si zablodo! V kakšoj kmici hodimo, tüdi mi katoličani zvani.

Pokažimo na tom mesti na drügo vganjanje, štero je zaistino vredno največšega trüda. Vredno, da človek vse svoje düševne i telovne sile napne, da kem lepši venec dosegne. To vganjanje ne bo gde na velkom placi, pred jezero gledalci, nego skrivoma, vsakši sam za sebe tekmüje. To tekmo vanje je v tom, da svojo düšo na telko sklešeš, da kem bole dobi tisto formo, štero njoj je dao njeni stvoriteo, Bog. Tomi vganjanji bi lahko pravili borba za'popolnost ali bogispodobnost. Ta borba je edino pametna, istinsko vredna svojega trüda. Nikdar ne včinimo preveč, če bi vse svoje življenje samo zato živeli. To vganjanje nas zdigne do istinske vrednosti. *Tü človek sam postane več vreden, plemenitejši, popolnejši, svetejši, srečnejši. To popolnost dose-*

noti je končni cio vsakšega človeka, čeravno malo mislimo na to.

Kak Bog misli.

Prle kāk je Bog svet stvorō, je dobro premislo, po človeče povedano — kak ga naj stvori, da bo vreden njegove neskončnosti. Gda ga je stvorō, je vido, da je svet bio lepi. Zaistino! Poglej samo protolešnje cvetje, naša pola i loge, brege i dole. Zdigni se nad oblake i gledaj na zemlo, — da li ne čudovito lepa? I zamisli se v neskončen prostor nad oblaki, posejan z neštetimi zvezdami — ali ne to čudovita lepota? Bog kaj nelepoga niti ne mogeo stvoriti, vej je sam neskončno lepi.

Pa denok so sveta stvorjene reči samo medlovna tenja Boga samoga. Bogi je vse to premalo bilo. Niedna stvar Njemi ne mogla hvale dati, da jo je stvorō. Rožica je toti cvela i skrivoma Boga dičila, ali če je tüdi ešče tak lepo cvela i prijetno dišala, sama za to nikaj ne znala. — Divjačina se veselila lepoga sunca i se vganjala se pa ta po poli i po šumaj, ali niedna ne mogla Bogi dati ni najmenše časti, ki bi Bogi šla. Niti niedna ftička pod nebom, pa če šče tak lepo spevle, ne ve, da bi Boga dičila.

Bog je iskao ešče nekaj drugoga, v šterom bi najšeo nekaj bole svojega, sebi spodobnoga. Zato je stvorō človeka — po svojoj podobi.

Oh človek — boža podoba si! Da bi se ti zavedao te neizmerne dike! Neskončno dober te je stvorō po svojoj podobi, da bi tüdi ti bio dober, neskončno lübezniv, da bi tüdi ti bio lübezniv, neskončno pravičen, da bi tüdi ti bio pravičen, neskončno sveti, da bi tüdi ti bio sveti, neskončno lepi, da bi tüdi ti bio lepi, srečen.

Oh človek — podoba boža! Si? Zato si stvorjeni. Po svojoj podobi te je stvorō Vsemogočni. Ali se zavedaš, kelko si ti već kak vse druge reči? Ti edini se nazivleš dete bože! Ali potrebüješ vekše časti? Vekše slave? Bole plemenitoga roda ne moreš biti. Tüdi če si kralvske krvi, si ne bole dete bože kak pocestni siromak.

To je dika človeka, da je dete bože. Na zemli smo včasi nevoščeni drugomi, če je te iz bole bogate, hirešne družine. Sina velkoga gospoda, generala ali ministra nekam inači gledamo kak sebi vednakoga. Ti si pa sin neizmerno vekšega gospoda, krala vseh kralov, sin vsemogočnoga Boga samoga. Ti sam nosiš s svojoj* düši pečat toga najplemenitejšega bitja. — Te to nikaj ne veseli?

Božična noč.

Polnočni zvonovi čez polja zvonijo,
čez njive in bele gozdove božični zvonovi.
Nad mizo bela luč gori,
in božično drevo se vse blešči.

— Oj, dedek, pa kdo nam je smreko prinesel,
in svečke in vse to, kako to vse lepo žari? —

— To bil je lep angelček božji. —

— In kdo je vse drobne svečke prižgal?

In kdo je vse zlate in srebrne nitke stkal? —

— To vse je storil angelček božji. —

— Pa kdo nam je Jezuščka dal,
pastirčke in ovčke in Betlehem? —

— Čuj, dete, ta čudež se je zgodil nocoj.

Jezušček sam je prišel iz nebes

v Betlehem, mestece malo,

da bi se vsako srce radovalo,

da bi Boga za odrešenje hvalilo.

In angelčki molijo Jezusa vsi. —

— Oj, dedek, kaj ko bil bi jaz angelček in vi z menoj
in bi molila Jezusa, a bi ne bilo lepo nocoj?

— Oj, dete, pa moliva! Ti angelček in jaz s teboj,
naj Jezus vsem trpečim blagoslov deli
in milost onemu, ki v grehu spi! —

Zvonijo čez belo polnoč zvonovi

in molijo vernih kristjanov domovi.

Življenjepis svete Zite, služke dekle patrone služkinj.

Zitina čistost.

„O kak lepi je čisti rod v svetlobi, ar je nemrtelen njegov
spomin, pred Bogom i pred ljudmi je poznan.“ (Modr. 4—1),
pravi sv. Pismo. Vsaki čuti i zna, kak dragocena je čistost i tudi
kak teška jakost. Zato pa napadajo nečistosti vdani ljudje z rečmi,
djanjom i pisanjom najbole ravno to jakost. Niti pobožni ljudje
ne dajo toj jakosti tistoga priznanja, kak njej ide, da če bi dali,
bi nikdar ne grešili niti z sencov greha proti njej!

Vsakši stariš si prizadeva, da hčerko kim boljše oženi —
Bog vari, da bi se štera odločila, da bi ostala ledična. —

„Kaj? Stara dekla ščeš ostati?“ se glasi odgovor, kak da
bi bio ledičen stan, šteroga si izvoli što na lastno volo, kaj sta-
motnoga. Ali pravzaprav je to ne čudno, če toga ne razmijo, ar

kak sv. Pavel pravi: „Meseni človek ne razmi, ka je od Božega dūha“ (Kor. I. 2, 14.) Posvetni lūdje nemorejo razumeti, kakša sreča je biti izvoljenec Kristuša Gospoda in v jakosti nadkriljavati še angele, kak pravi sv. Janoš Zlatovūstni: „Devištvo je dobro, to jaz priznam, še bolše kak zakon, to tūdi priznam i če ščete, je telko višje od hižnoga zakona, kelko je višje nebo od zemle i angelje od lūdi; i če morem šče kaj dodjasti, te pravim, da so device popolnejše od angelov. Če se angeli ne oženijo i ne omožijo, je to ne čūdo, ar nemajo tela z mesa i krvi, zvūn toga ne živejo na zemli, ne so podvrženi nikšim čūtim razdraženostim, ne potrebūjejo hrane, ne pijače i so ne takši, ka bi mogli s svojim mehkim glasom i lepim obrazom koga v svoje mreže dobiti. Človeča narava, če tūdi stoji na nižjoj stopnji, si prizadeva, da bi bila njim spodobna. Poglednimo kak? Angeli se ne omožijo, ledični tūdi ne. Tej so okoli božega prestola, vsikdar Bogi slūžijo, ravnotak dela tūdi devica. Kak dugo so ledični podvrženi teli, nemrejo priti v nebesa, kak angelje; zato majo svoje najvekše veselje v tom, da si ohranijo kim čistejše telo i dūšo, ka bi lahko prišli v nebesko kraljestvo. Vidiš zdaj, gde je vrednost devištva?“ Tisti, ki so iz mesa in krvi, bodo spodobni dūhovom. Ka more biti lepše od čistosti, ki je z človeka stvorila angela? pita sv. Bernard; istina je, ka se razlikūjejo, ar je človek slabejši od angelov, a se razlikūjejo samo v okolščinah, ne pa v jakosti. Če je angelska čistost srečnejša, je pa človeča bole možata. Čistost je edina jakost, štera naznanja mesto smrti nemrtelnost. Čistost, pravi sv. Ambrozij, te stvari za angela, ki se v njej vadi, bo angeo.

Sv. Zita je že od rane mladosti čūtila nagnjenost k angel-skomi živlenji i si je prizadevala, da ostane do smrti ledična, ne zavolo toga, ka bi bila primorana, liki iz notrašnjih nagibov. Da bi si ohranila lilijo čistosti, je čuvala svoje srce, da je ne bi omamila zemelska lūbezen; da ne bi niti mislila na možkoga, se je ogibala vsakšega poznanstva, ar je nikoga drūgoga ne štela poznati, zvūn našega Gospoda Jezuša. Prizadevala si je, ka bi pridobila za to angelsko življenje skem več tovarišic.

Dostakrat njim je pravila: „Devištvo nam je najlepši kinč, dūšni biser, šteroga blesk obrne na nas oči Gospoda Jezuša Kristuša. Ka se brigam jaz za človečo lūbezen i prijateljstvo, če se dopadnem Bogi? Čemi je meni drūga lūbezen, če me zadovoli Jezušova lūbezen? Ta mi vala več od vse drūge lūbezni. On ne gleda telovne lepote, ne išče bogastva, ne zaničava siromakov, liki zahteva dūšno lepoto i čistost. Ar lūbim Njega, imam vse, ar je On Gospodar sveta i Ravniteo, Voditeo človeče usode. Ar lūbim Njega, je v mojoj dūši blaženstvo, v bodoč-

nosti pa me zove nebo po palmovo veko zveličanja. Da si ohranimo lübezen našega Gospoda Jezusa Kristuša, si prizadevajmo, drage, ka dosegnemo največšo duševno čistost i plemenitost. Vsakša dekla mora biti devica v duši, teli, misli, guči, pogledi, ar je naš Gospod Jezus Kristuš prijateo čistih duš. Tista dekla, štera ne varje svojih oči, vüh i jezika v skušnjavah, si nemore ohraniti dugo nedužnosti. Štera lübi svet, išče zabave, veselice i plese, tista ne pozna svoje vrednosti, ar odava svoje mladostno devištvo kak fal blago i prle ali sledi je tüdi zgübi. Tista mladenka, štera lübi i išče moško družbo, pa većinoma z velikim veseljom brez haska si z moški zagučavle i više ceni zemelsko prijateljstvo od bože lübezni, ta je dvakratno nesrečna. — Kaj bo, če jo Gospod Jezus Kristuš zavrže — pogüblenje je blüzi i je zagvišno. Zgüba devištva pomeni to, ka je vse zgübleno, duša, nebesa, Bog. Včinjeni greh lahko obžalüješ, se lahko bojuješ proti njemu i stem odpüščenje dobiš. A zgüblenoga devištva ti ne povrnejo skuze, niedno bojuvanje ali molitev, če to zgübiš, je zgübleno na vekomaj.“

O, kak nas pretresejo i prestrašijo takše reči i kak moremo paziti, da toga kinča, šteroga nosimo kak v ilovnatoj posodi, ne zgübimo. Čüječe i pazlivo moramo čuvati nad vsakšim občütkom duše; poleg nam naj bo orožje i sabla proti vsemi slabomi, prvo orožje je deviška poniznost, drugo pa notrašnje vroče molitvi, predvsem k Materi Mariji. Ta navodila bi mogla meti vsaka krščanska dekla pred očmi.

Kak hvaležne i mogočne so bile reči sv. Zite. — Ne kak skažlivi lüdje, ki gučijo tak, a delajo drugač, liki kak Jezus Kristuš, ki je prle z dejanjom osvedočo lüdi od tistoga, ka je včio. Sv. Zita je tüdi tak delala, zato je lejko pitala: „Što me kara zavolo greha? Lehko me obsodite, a dokazati mi nemrete z ničim.“

Što pozna veliko mestno življenje, zna, z kak velikimi boji obdrži slüžečka dekla svojo deviško nedužnost. Zita je bila 48 let v velkom italjanskem mesti, pa šče v ednoj gospodskoj hiši, pa si je nazlük lepote i mladosti ohranila deviško čistost. Kak velka dela lahko človek spela do konca z božov miloščov. Ne mislimo si, da je bila Zita rešena vseh skušnjav i napadov. Na nieden drugi greh ne napelava šatan bole deklina, kak na zgübo nedužnosti, ar zna, če zgübijö te dragoceni biser, je ešče leži pridobi za nadaljno i ešče težjo gnüsobo, da je te lahko v pekeo vrže. Šatan je tüdi Zito skušavao na nečistost. Pri Fatine-lovih je slüžo poleg drugih slaboga oponašanja, pokvarjen hlapec. Napadno je Zito zavolo lepote jo je šteo na vsakši način

prisiliti, samo da bi zadostio svojim strastem. Z lepimi rečmi, zaljubljenimi pogledi, z darili je poskušo, a Zita se je napravila, kak da bi bila slepa i nema, sezna je tudi daril ne sprejela. Na to je grdoba dečko etak mislo: Če neščeš biti z dobrim moja, te bom pa prisilo i na to je iskao prilike, da bi bio s Zitov sam. Naskori nato se njemi je tudi to posrečilo. Vsi člani družine so odišli z doma i tudi vso držino so odposlali zvün Zite i toga dečka zavolo naküpüvanja. Zita je bila tak zamišlena v svoje delo, ka je niti ne zapazila, s kakšim šatanskin smehon se njoj je približavao te nesramnjak i jo potegno v svoje naroče. Razburjena je sünola mladenca od sebe i njemi je grozila z božov sodbov. Gda je vidla, da se on zato ne briga i da šče svoj namen doprinesti, je Zita Boga prosila pomoči, i je nesramnjaka tak plüsñola, da njemi je začno obraz krvaveti. Zavolo toga, ka je bio tak osramočen, je močno zasovražo Zito. Deklica je mislila, ka bode od zdaj naprej mela mer, zato je od toga dogodka nikomi nikaj ne pravila. Gda je zatem prišeo g. Fatinelli domo i je vido hlapcov otečen obraz, je s pitavao po vzroki i cela stvar je prišla na svetlo. Hlapca so odposlali, Zito je pa družine po tom ešče bole občüdüvala i čistila, da je zmagala nad grehom i gnüsobov.

Pod Marijinim varstvom.

S Teboj jaz mlado pot življenja sem začela,
dosegla s tabo srečo, vseh največjih sreč.
V varstvu tvojem sem, o Mati mila,
od tebe se ne ločim nikdar več.

Ko v tihi bóli duša je po tebi hrepenela,
ter koprneče iskal te je moj pogled,
v ljubezni materinski si me ti objela,
v krog sprejela si me svojih hčerk.

Pred mano pot se je odprla,
po kateri nekdañ si hodila ti,
z limbarji se ona je zastrla,
s cvetjem, ki nikoli ne veni.

Ti vodiš pota moja, o ljubezni Mati,
ljubeč pogled Tvoj spremlja me povsod.
V trpljenju si pripravljena mi pomagati,
varuješ vedno me vseh svetnih zmot.

Ko bode v dolgo večnost mi življenje zatonilo,
pred mano bo nastala temna noč,
Takrat ne pozabi me o Mati mila,
podaj še zadnjo meni Ti pomoč!

Da bom ob Tvoji strani materinski
podala se na dolgo večno pot,
le to usliši me presladka Mati,
da enkrat večno srečen bode tvoj otrok!

Viktorija Razlagova.

V svetišče.

Jaz pa vem, da tu biva Gospod!
Zunaj buči vihar strasti,
tu pa večna luč gori,
tu je v nebesa vhod. —

Samo še žarek medel
je v srcu brlel,
pa sem v svetišče prišel:
»Ali nisi vedel?« —

Gospod je govoril,
poveljani Človek — Bog,
bil sem rešen nadlog —
Bom še blodil?

Iz svetišča.

Zopet so odprta vrata
v nemirni svet,
že trojno poželenje čaka,
kdo bo otet?

Kdor je od Gospodove večerje
vredni delež vzel,
ta ne bo gazil v močvirje,
po trdni bo cesti šel.

S Troedinim Bogom v srcu, v besedi,
bo sipal svetlost v nedogled,
del dobrih močni vzgledi
bo njegova večna sled!

Sveta Terezija Deteta Jezusa.

6. Slika male poti.

Nekateri svetniki so po dolgi in težki duhovni borbi spoznali svojo bedo in onemoglost in se zaupno izročili Gospodu.

Sveti Tereziki je Bog to milost položil v zibelko. Komaj je pogledala v življenje, že je usmerila prve otroške korake k Bogu, kateremu od tretjega leta ni ničesar odrekla. — Opirajoč se na Zveličarjevo besedo: „Ako ne postanete kakor otroci“, — ni hotela rasti, zato, da bi jo Gospod dvignil v naročje.

Kdo ji je pokazal to evangelsko mesto? — Sveti Duh, ki je Tereziko izbral, da nam s svojim življenjem pokaže pozabljeno, malo uvaževano pot duhovnega detinstva.

V spoznanju svoje ničnosti je vsa Terizikina veličina. Veliki svetniki so se oddaljili od te preproste resnice, h kateri so se po težkih mukah in bojih zopet vrnili. Mala Terezija se ni oddaljila nikoli. Z Gospodovih ustjen je razbrala besedo: „Pustite male k meni, ker njihovo je nebeško kraljestvo“.

Siromašna mati vesla proti obrežju, da bi na obali nabrala drv. Preseneti jo vihar. — Valovi se besneče zaganjajo v mali čoln. Sirota se bori z viharjem. Njeno dete pa v čolnu mirno spi.

To je slika male poti, božjega otroštva in popolne izročitve.

Kako krasno govori o njej Mala Terezija: „Ker sem bila majhna in slabotna, se je Jezus sklonil k meni in mi razodel skrivnosti vsoje ljubezni. Pokazal mi je bližnjico v višave: pot ljubezni in zaupanja“. —

Vživimo se vsaj za hip v svoje otroške dni. Kakšni smo bili napram dragim staršem? — Kako smo jih ljubili! — O sreča, če nas je mati vzela s seboj! — V njenem naročju smo mirno zaspali, ko je zunaj bliskalo in grmelo. Morebiti so nas iz sladkega spanja zbudili in nas iz udobnosti odvedli v bedo in siromaštvo . . . Ali smo vprašali: kam in zakaj? . . .

Težko se zamislimo v otroško dobo. — Sveti Tereziki pa je bil ta spomin vedno svež. Prav takšen otrok je bila napram Bogu . . . Iz njegove roke je vse hvaležno sprejela, kakor premajma dete od dragih staršev.

Dete očetu in materi popolnoma zaupa. Ali se pritožuje: „Mamica, zakaj me neseš tja? Tam ni solnca, tam je mraz!“ — — Nikakor! Tudi v senci se brezskrbno igra, kakor se je igralo na solncu. —

Dete staršem sveto veruje. Kako ponosno brani očetove izjave: „Tako je rekel moj oče!“ . . .

Dete je preprosto in ponižno. Če hoče, da bi ga starši iskali, se skriva za materino krilo in zamiži . . .

Sveta Terezija je želela, da bi bila pozabljena, kakor je pozabljeno dete, ki se v kotu igra. Malemu otroku zadostuje, da ga mati od časa do časa pogleda in pohvali. Drugega ne želi.

Starši pričakujejo od malega deteta samo ljubezen.

Tudi dete rabi samo ljubezen in edino kar more dati je — ljubezen.

Kako dobro je to vedela naša Mala svetnica! . . .

Ljubezen v vsakem pogledu, ljubezen v vsakem smehljaju, ljubezen pri vsakem koraku . . .

Tudi nebeški Oče pričakuje od svojih otrok samo ljubezen.

Starši otroku radi odpuščajo male in velike napake. Mnogokrat jih dete zelo užali. Toda kako hitro mu mati odpusti, kadar jo mali porednež s solzami v očeh pogleda in se ji ljubeče nasmehne.

Kateri starši ne bi otroku izpolnili malih želja? — — — Saj so najbolj srečni, če mu morejo ugoditi . . .

Tako dela nebeški Oče s svojimi dobrimi otroki . . .

Sveta Terezika pravi: „Gospod mi je izpolnil vse želje. Vedno me je navdihoval, da sem hrepenela po tem, kar mi je hotel dati.“ — — —

Otroci radi plezajo na stole in se ponašajo, kdo je večji. Najmanjše dete pa na tleh ploska in se veseli, da so bratci in sestrice tako zrastle. Ko pride oče, — vzame svojo najmanjšo v naročje, — jo dvigne tako visoko, da je vsi drugi ne morejo doseči, — in pravi:

„Glejte, zdaj je naša mala največja!“

Vsi se radujejo nad veseljem sestrice, ki jim z višine maha v pozdrav —

Tako je nebeški Oče povišal svoje najmanjše dete, sveto Tereziko, ki se nam z višav smehlja in nam trosi nebeških rož...

7. Rože sv. Male Terezike.

Število zabeleženih in natančno popisanih uslišanj in čudežev, ki so se dogodili na priprošnje Čudodelke 20. stoletja, je tako veliko, da šteje 6 nad 200 strani obsežnih knjig.

Iz divnega šopka le nekaj cvetov.

Sveta Terezika ustavi vlak.

(V bližini Manizales, Columbia.)

Dnevnik „El Voto nazional“ prinaša sledeče poročilo: „Goreče duše, ki se žrtvujejo za rešenje bližnjega, so obkolile umirajočega, kateri je odklonil svete zakramente. Vse prošnje in solze so bile zaman.

Po mnogih molitvah in žrtvah je bolnik končno obljubil, da se spove, a samo o. Jaramillo, župniku oddaljenega kraja Villamaria (Columbia). — Hiteli so k telefonu: „Prosim, pridite takoj! — Umirajoči vas želi!“ — Župnik ni pomišljal. Za zveličanje ene same duše ni nobena žrtev pretežka. — Takoj je hitel na postajo. Pospešil je korake. — Že se je približal cilju, — pa oh! — vlak je zapiskal in odbrzel . . . Neizrekljiva bol je objela pastirja, ki je trepetal za izgubljeno ovco. Bolnikovo dušo je zaupno izročil sv. Mali Tereziji.

Komaj se je vlak pomaknil iz kolodvora, se je začulo neusmiljeno piskanje lokomotive in signalov. — Vlak je obstal. — O. Jaramillo je letel, ga dohitel in nepopisno vesel vstopil. — Kaj se je zgodilo, da se je brzec ustavil? — „Pomislite“, pravi strojevodja, — „neka redovnica se je z razprostrtimi rokami postavila pred lokomotivo, in se na vse signale ni hotela umakniti“. — Strojevodja je menil, da je zblaznela ali ubegla iz samostana . . . Po opisu je o. Jaramilo ganjen spoznal, da je bila sv. Mala Terezija.

Misijonarka božje ljubezni je kmalu nato v Jagnjetovi krvi oprano dušo spremila v nebesa.

Rešena strašnih muk.

Monsignor Khouzam, škof v Tebah, je pisal lizješkemu Karmelu v oktobru leta 1927, kako je po Terezikini priprošnji hipno ozdravela šestnajstletna Anica Salip, koptično razkolne vere iz Maralija.

Ko so dali ubogi deklici v njenem obupnem stanju podobo sv. Terezije Deteta Jezusa, je iz njenih ust govoril satan sledeče besede: „Ondesite iz sobe ta ogenj! Ti si me uklenila! Sveta Terezija, pusti me v miru! Čemu me mučiš? — Rajši bi bil v peklu vso večnost kakor v svetlobi, ki žari iz tebe. — Dobro, saj grem! — Pokličite duhovnika! Pred njim se obvežem, da grem in se več ne vrnem! — Jaz nisem človeško bitje, ne prenesem molitve. Ne mučije me! Čakajte, da grem! Ne pridem več v to dekle, ne tukaj, ne v Maraliji, ne drugod. Kajti veliko sovražstvo je med menoj in sveto Terezijo. Deklica, ki jo imam v oblasti, je dobra. Vse slabo, ker je storila, sem delal jaz! — — —

Po teh satanovih besedah je Anica navzoče ljubeznivo pogledala. Na mah je bila ozdravljena, kakor svetopisemski reveži, ki tih je Jezus oprostil hudobnega duha in njegove strašne oblasti.

Anglikanski pastor postane katoličan.

Anglikanski redovnik Vernon Johnson je po dolgoletnih duševnih bojih našel mir v katoliški cerkvi. Vodila ga je sv. Terezija Deteta Jezusa. Sam opisuje pot izpreobrnjenja.

Jeseni leta 1924 se je mudil po opravkih v nekem anglikanskem ženskem samostanu. Prednica mu je ponudila „Povest duše“. O. Vernon se je branil, češ, da ne mara takih knjig, ki so kvečjemu za katoliške samostanske gojenke. Prednica pa ni popustila. Tedaj je vzel knjigo in jo z očitó nezaupnostjo odprl.

O. Vernon ni čutil nikakih simpatij do katoliške cerkve. Ni je sicer zaničeval, a tudi spoštoval je ni. Ljubil je svojo anglikansko cerkev, v kateri je bil krščen.

Nedvomno je v anglikanski cerkvi mnogo takih, ki imajo notranje težave. Toda oče Vernon ni bil med njimi. Živel je v popolni gotovosti. Čutil je, da ne bi bil nikdar mogel ljubiti druge vere. Življenjepis sv. Terezije Liziješke je čital brez posebnega zanimanja. Pozneje pa ga je prevzelo v najgloblji notranjosti. Razmišljal je: „Kako preprosto je življenje te preproste duše! Še nikoli ni nobeno srce Boga tako ljubilo, kakor ona. Njena ljubezen je mučeniško dobra in hkrati otroško nežna. Terezija daje trpljenju solnčen in tolažljiv smisel: trpljenje je dar božji“. — O. Vernon knjige ni več zaprl; bila mu je vir božjega razsvetljenja in moči.

Šest mesecev nato je odpotoval v Lisieux, oborožen s par francoskimi besedami, ki so mu še ostale iz šole.

Ko je dospel v Lisieux, je vkljub vsemu, kar se je upiralo njegovim običajem, začutil pričujočnost milosti in nadnaravnega.

Tu se mu je pripetil majhen dogodljaj. Na vnebohod je srečal na Martinovem vrtu „Les Buissonets“ nekega belgijskega duhovnika, s katerim sta se tako goreče pogovarjala, da sta pozabila na uro in našla v mraku, ko sta hotela oditi, — vrata zaklenjena. „Sedaj sva jetnika male Terezije“, je dejal Belgijec smeje se. Njun položaj ni bil baš prijeten! Na vrtu nista mogla ostati. Našla sta lestev in splezala na zid. Toda kako priti po drugi strani doli? Belgijec je šel po grebenu dalje, našel staro pločevinasto škatljo in s kamenom tolkel po njej, da so prišli sosedje in jima omogočili svobodo. —

P. Vernon je dobil od m. Agneze dovoljenje, da se je smel dotakniti predmetov, ki so nekoč služili svetnici. Preživel je tri dni najglobljih vtisov v nadnaravnem ozračju svetniške duše, ki je Boga tako iskreno ljubila. Odpotoval je prevzet od gorečega hrepeneja, da bi se ves posvetil apostolskemu delu v svoji cekvi.

Prihodnje leto se je povrnil v Lisieux. Tedaj ni bila več Mala svetnica, ki bi ga predvsem zanimala, ampak vprašanje, kako izredno mogočna je pač vera, ki je mogla Tereziji navdihniti tako gorečo božjo ljubezen. Njegova mehka anglikanska vera se mu je zdela nesposobna, da bi povzročila tak čudež. Terezija, — tako si je dejal, — je otrok katoliške cerkve, njena nepriemerljiva cvetka, ki je vznikla pod žarki milosti. Rimska edinstvo ni posledica zunanjega pritiska, marveč uspeh notranje zveze duš po veri, kakor je hotel Gospod, da bi bili vsi eno.

O. Vernon je šel, odprl evangelij in ga čital z novimi očmi. V njem je našel nauk o avtoriteti cerkve. Vendar je preteklo še troje bolestnih let prizadevanja in boja s predsodki in zmotami. Kajkrat je hotel ubežati, a ni mogel. — Bil je „jetnik sv. male Terezije“. Slednjič je v njem dozorela jasnost in gotovost. — Zapustil je anglikanizem in postal ud sv. katoliške cerkve.

8. Naš slovenski Lisieux.

Sveta Terezija Deteta Jezusa je tudi med Slovenci zelo priljubljena. To izpričuje številna udeležba pri slovesnostih v čast Mali Cvetki, širjenje njenih kipov in slik in lepo število slovenskega Terezikinega slovstva, pesmi in skladb. Vsi tekmujejo, da bi Malo Cvetko razveselili. — V zadnji bolezni je rekla rodni sestri Pavlini: „Kako vesela bom v nebesih, če sestavite zame kako ljubko pesmico. Mislim, da svetnike veseli, če jih častimo, zakaj proslava svetnikov je češčenje dobrega Boga“.

Kako vesela mora biti ljubke kapelice, ki so jo njeni vdani častilci zgradili v Karmelu na Selu pri Ljubljani, — če pravi, da bo že skromne pesmice tako vesela? — — — Vsak kamenček je mozaik naše hvaležnosti za prejete rože Male Čudodelke.

Kdo našteje milosti, ki jih v Terezikinem karmelskem svetišču na Selu dan dan dan prejemo?

Koliko prošelj je že hitelo pred ljubki altar, ki ga je nebeški Vodnici postavila navdušena četa malih duš!

Koliko rož je zadehtelo ob kipu mučenice ljubezni, kateri se v desnici smehlja zlata roža! —

Koliko solzá je Terezika v tej kapelici posušila in vlila v naša srca nove nade, novo moč! . . .

O, ko bi mramornate stene spregovorile! — Kako bi strmeli ob Terezikinih čudovitih rožah, ki so tajno zadehtele v naši globini . . . Da, dež obljubljenih duhovnih in časnih rož nas neprestano blagoslavlja. — Zakaj je sveta Terezika v našem slovenskem Lizijeju posebno radodarna?

Zato, ker je hvaležna, da smo ji postavili kapelico, — nebeško celico na zemlji, kjer jo častimo z molitvijo in presveto daritvijo. Terezika ve, da bi radi poromali na njen grob v Lizijeju, — pa mnogi ne moremo. Zato je prišla k nam in je srečna, da ima slovensko podružnico, ki je liziješki zelo slična. Tudi v karmelski kapelici imamo dragocene ostanke Terezikinih koščic, s katerimi je mati Agneza, rodna sestra Male svetnice, osrečila Karmel na Selu.

Zavedajoč se svoje obljube: „V nebesih izprosim mnogo milosti njim, ki so mi kaj dobrega storili“, — se Terezika v svojem slovenskem svetišču na Selu prav posebno oddolži vsem, ki jo na ta ali oni način razveseljujejo. Predvsem dobrotnikom kapelice, katerih imena je z zlatom zapisala v knjigo življenja.

V slovenskem Lizijeju Terezika posebno rada pomaga, ker je na Selu doma. Tam žive njene redovne sestre, ki imajo isto sveto pravilo, kateremu je sledila sama. Iste molitve kakor v Lizijeju se z dneva v dan dvigajo v višave tudi v edinem slovenskem Karmelu. Isto življenje, isti poklic, iste žrtve za rešenje neumrjočih duš. Na Selu napolnjujejo Terezikine sestre njene svetniške roke z molitvami in malimi žrtvami, da jih kot dež nebeških rož troši na nas, — prav posebno na duše, ki prihajajo v njeno kapelico. Molitev Terezikinih redovnih sester se združuje z našimi nameni in vročimi prošnjami.

Kako iskreno je Terezika ljubila sestre! Ni čakala, da bi jo prosile. Pozorno je njihove želje prehitela. — Tudi v nebesih udelevuje sestrinsko ljubezen. Zato sosestram na zemlji ne more ničesar odreči.

Kapelica na Selu pri Ljubljani je in ostane Terezikino najljubše svetišče na slovenskih tleh, — kraj milosti, kjer sprejema vse naše prošnje in želje in nam v odgovor pošilja zaželenih rož.

(Konec.)

Krščanska vojska za rešitev naše mladine.

Meseca decembra opravimo sledeča dobra dela za rešitev slovenske mladine :

1. Vsaki den edno Zdravo Marijo zmolimo na čast Nevtepenoj, Brezmadežnoj Devici Mariji za čistost mladine.

2. V božičnoj osmini, to je od Božiča do novoga leta vsaki den damo edno zatajüvanje malomi Jezušeki za treznost mladine.

3. Adventsko spoved i sv. obhajilo darüjemo za dobro oponašanje mladine v cerkvi.

Včini to mladina! Včini to dečica! Včinite to dečki i dekle!
Lübite svoj mladostni stan i ga rešite zamazkov!

Nove vgánke.

I.

Jezušek je ležao v jaslaj na slami. Je ne to trdosrčnost od strani Marije, ka njemi je ne spravila vánkiša i blazine?

II.

Kak bi mladina najležej preskrbela sirotišnici „Deteta Marijike“, ka se reši dugov i se razvija?

Ki obe vganki reši do novoga leta, dobi lepi notes za dar.

Predragoj mladini, dečkom, deklam i vsoj dečici iz celoga srca žele

VESELE BOŽIČNE SVETKE

i BLAŽENO NOVO LETO

VREDNIŠTVO I UPRAVA
MARIJIKINOGA OGRAČEKA.

J. M. J.

Predraga slovenska mladina !

Naj rešim tvojo dušo, naj si ljublena pred Bogom i ljudmi,
naj si srečna na tom i ovom sveti, sam se ti ponūdo za vod-
nika. Voditi samo tisti more, ki pozna pot. Jezušov sluga sam
i ž njegovov pomočjov sam srečno prehodo pot življenja, pot
detinstva i mladosti i se včakao častitlive starosti. Zato z božov
po.nočjov te lejko vodim i po njegovej svetoj voli iz lūbezni do
Njega i troje duše te ščem voditi. Roka moja je mladinski list

„Marijikin Ograček“.

Primi za to mojo roko, za svoj mladinski list. Marija dobra
boža mati i tvoja mati te bo včila v njem, štere definstvi, mla-
dosti je te list posvečen. Zataji se z lūbezni do Marije i Jezuša
v pili, kajenji, cukri, cifri i prišparaš, drago dete, dragi mlade-
nec, draga mladenka na leto štiri dinare, keliko košta Marijikin
Ograček. Meseca decembra se plača en dinar, ovl trije pa v no-
vom leti do 1. julija, to je februara en dinar, aprila en dinar i
juniya en dinar. To v največšem siromaštvi zmorete.

Črensovci, 1934. 21. novembra, na god Marijinoga darūva-
nja v cerkvi.

KLEKL JOŽEF,
vrednik.

Detece Marijika, reši našo dečico !

Mladenka Marijika, reši našo mladino, naše
dečke i naše dekile.